

Bilag 3.

Lolland-Falsters Bispeembede.

Nykøbing F., den 5. Februar 1919.

Det høje Ministerium har ved Skrivelse af 14. f. M. begæret en Udtalelse herfra angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt der foruden for teologiske Kandidater fra Københavns Universitet maatte kunne gives Adgang ogsaa for andre til at beskikkes til Præster i den danske Folkekirke, nemlig:

for 1) Præster, der har taget teologisk Embedseksamen ved andre lutherske Universiteter end Københavns Universitet, samt for saadanne, der under visse nærmere angivne Betingelser har beklædt Stillingen, 2) som Præster ved evangelisk-lutherske Frimenigheder her i Landet — eller 3) som herfra udsendte Hedningemissionærer — eller 4) som Præster ved danske Menigheder i Amerika og endelig for 5) Lægfolk i Ordets snævrere Betydning, ligeledes under visse nærmere angivne Betingelser.

Ministeriet har derefter ved samme Skrivelse tillige ønsket en Udtalelse angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt der bør aabnes Kvinder Adgang til fast Præstestilling i vor Folkekirke.

Saaledes foranlediget skal jeg ikke undlade tjenstligst at udtale følgende:

Som afgørende Korrektiv ved de til Spørgsmaalenes Besvarelse fornødne Overvejelser maa tjene Hensynet til Præsternes forsvarlige Uddannelse og hele aandelige Udrustning for at kunne gøre Fyldest i Præstestillingen. Niveauet bør som Regel her ikke sænkes under den Grænse, der er bestemt ved den nuværende Universitetsdannelse. Kan være, at denne paa enkelte Punkter kunde ønskes ændret, baade teoretisk og praktisk. Dette bliver et Spørgsmaal af rent teknisk Art. Som Helhed maa det siges, at den nuværende Præsteuddannelse repræsenterer et kristeligt Dannelsesstrin, der svarer i nogen Maade til Præstestillingens Behov. Den teoretiske Uddannelse vil i det hele neppe kunne være ringere, end den nu er, om Præsten skal kunne hævde sin aandelige Stilling under Nutidens stærke aandelige Brydninger saavel indenfor som udenfor Kirken. Uddannelsen kunde snarere trænge til Udvidelse, specielt paa de til den humane Kulturdannelse stødende Grænseomraader. At den praktiske Uddannelse for Præster nu er indskrænket til et Minimum, er almindelig indrømmet. Det maa haabes, at Fremtiden her vil bringe større Klarhed over Spørgsmaalet og over Vejen, ad hvilken der skal gaas frem.

Det vil da forstaas, at Betæneligheder altid maa rejse sig, naar Talen bliver om at give Mænd med anden eller ringere Uddannelse Adgang til Præsteembedet. Hvis en saadan Adgang skal udvides til for de vedkommende at gælde som almindelig Ret og Regel, saa at de i enhver Henseende kommer til at staa lige med teologiske Kandidater, vil Niveauet for Præsteuddannelsen uvægerlig blive sænket.

Bedst stiller Sagen sig selvfølgelig med Hensyn til *Mænd fra andre lutherske Universiteter*. Spørgsmaalet om Adgang for saadanne til Præsteembeder i den danske Folkekirke vil kunne blive aktuelt, hvis det danske Rigsomraade i den kommende Tid skulde blive udvidet imod Syd — baade, forsaavidt angaar de alt